

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/202/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817207322
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7817207322.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu U. J., K.. XX. XX. XXXX, P. B., S. XX, zast. h&h PARTNERS, advokátska kancelária s.r.o., Košice, Mäsiarska 6, IČO: 44 323 760, proti žalovanej H. O., K.. XX. X. XXXX, P. B., S. XX, zast. JUDr. Ladislavom Törökom, advokátom Advokátska kancelária, Rožňava, Šafárikova 8, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 5C/35/2017-71 z 1. 3. 2018 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. o zamietnutí žaloby.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku II. o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Žalobu žalobcu zamietol a II. zaviazal žalobcu nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Žalobca, podanou žalobou žiadal, aby súd zaviazal žalovanú k zaplateniu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur s prísl. a nahradiť trovy konania, na tom skutkovom a právnom základe, že žalovaná je jeho susedkou, ktorá ho neustále slovne osočuje a uráža, rovnako aj jeho rodinu a blízkych. Osočovanie spočíva vo vulgárnych nadávkach, ktoré sa opakujú každý deň. Žalovaná taktiež preklína žalobcu a jeho rodinu, praje im smrť, a preto vzbudzuje aj dôvodné obavy o zdravie a život. Nadávky počuje aj vtedy, keď on je vo svojom dome a žalovaná vyšla na dvor. Tieto nadávky sa začali v roku 2016, keď podal návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Nadávky a osočovanie sporadicky prebiehali už dlhší čas, no v roku 2016 sa vystupňovali do miery, ktoré už nie je možné znášať. Danú záležitosť sa snažil riešiť viacerými spôsobmi, a preto sa obrátil na orgány obce a na OO PZ Plešivec, ktorý vec postúpil Okresnému úradu Rožňava. V danej veci nejde len o jeho diskomfort, ale tento stav už narušil životné plány a rozhodnutia žalobcu a jeho rodiny. Má priateľku, pôvodom z Južnej Kórei, ktorá ho navštevuje v jeho dome. V čase návštevy žalovaná osočuje aj ju, a preto sa cíti veľmi zle. Žije vo svojom dome sám a všetci jeho známi a rodinní príslušníci ho odmietajú navštevovať, pretože sa cítia neprijemne. Nemôže spávať pre uvedený stav a cíti celkovo zdravotnú nepohodu. Uvedený problém má vplyv aj vo finančnom vyjadrení, keď mu nemá kto pomôcť v domácnosti, prípadne pri údržbe domu a na uvedené činnosti bude musieť najímať externé služby, čím náklady stúpnu. Uvedeným konaním žalovaná zasahuje do jeho osobnostných práv a už skutočne spôsobila ujmu na týchto právach, t.j. spôsobila nemajetkovú ujmu. V protiprávnom postupe žalovanej tak možno vysledovať nielen neoprávnený zásah do cti, dôstojnosti, dobrého mena, ale aj výrazný zásah do jeho súkromia. Predchádzajúce opatrenia na ochranu jeho osobnosti sú nepostačujúce, a preto

prichádza do úvahy len priznanie nemajetkovej ujmy. Ďalej uviedol, že v súčasnej dobe tieto nadávky nie sú až tak časté, pretože žalobca pracuje v zahraničí.

3. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, svedkov a obsahom spisu Okresného úradu, odbor všeobecnej vnútornej správy Rožňava a na základe toho rozhodol v zmysle § 11 a nasl. Obč. zák. a žalobu zamietol. Vyslúchol svedkov R. J. - brata žalobcu, Y. S. - sesternica žalobcu, Š. O. - manželka žalovanej, ktorých výpovede v odôvodnení rozhodnutia reprodukoval. Ďalej uviedol, aké skutočnosti zistil z pripojeného spisu 10C/336/2015 Okresného súdu Rožňava, z pripojeného spisu 11C/75/2016. Vychádzajúc z § 11, 13 ods. 1 až 3 Obč. zák. uviedol, aké sú základné podmienky v občiansko-právnej zodpovednosti za zásah do práv chránených § 11 Obč. zák. Poukázal na to, že žaloba na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch môže byť úspešná len za predpokladu dôkazu, že sú splnené podmienky pre vyhovieť žaloby na poskytnutie primeraného morálneho zadosťučinenia, pričom však takéto morálne zadosťučinenie sa javí ako nepostačujúcim. Žalobca musí preukázať, že nepostačuje samotné morálne zadosťučinenie, musí žalobca preukázať, že došlo k reálnemu zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti a dôstojnosti, a to dokonca v značnej miere. Podmienkou značnej miery zníženej dôstojnosti či vážnosti fyzickej osoby je spravidla splnená v prípade zásahu v médiách a v tlači. Nemožno ju mať za splnenú v prípadoch zásahu, ktorý sa stal známy len úzkemu okruhu osôb, ktorý pretrvával len krátky čas a ktorý z hľadiska svojej formulácie nemožno považovať za zásah značne znižujúci dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti. Pociťovanie nemajetkovej ujmy spočívajúce v znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jeho vážnosti v spoločnosti v značnej miere, je treba hodnotiť vždy objektívne s prihliadnutím ku konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo, ako aj k osobe postihnutej fyzickej osoby, predovšetkým k jej veku a postaveniu. Konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu, že žalovaná zasiahla do jeho osobnostných práv tým, že často mu vulgárne nadávala, ako aj jeho rodinným príslušníkom, že tieto nadávky boli v súvislosti s vyporiadaním záhrady. Poukázal na to, že vypočutý svedok - manžel žalovanej však uviedol, že hádky boli hlavne medzi ním a žalobcom. Žalovaná potvrdila, že občas na žalobcu nadávala, avšak to boli vzájomné hádky, pretože aj žalobca sa s ňou hádal. Tieto hádky a nadávky prebiehali na ich pozemkoch a ani jeden z nich netvrdil, že okrem nich by niekto iný počul tieto hádky. Stalo sa v niekoľkých prípadoch, keď bol prítomný brat žalobcu a v jednom prípade jeho sesternica. Z toho mu vyplynulo, že hádky neprebíhali na verejnosti. Urobil záver, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že by došlo k reálnemu zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti a dôstojnosti a to dokonca v značnej miere, pretože sa stal známym len úzkemu okruhu osôb a že by pretrvávali dlhší čas. Poukázal aj na to, že predmetný zásah do osobnostných práv žalobcu nemožno považovať za zásah značne znižujúci jeho dôstojnosť alebo jeho vážnosť v spoločnosti. Dodal, že okrem toho svedkyňa Y. S. pri svojej výpovedi uviedla, že ona len v jednom prípade počula nadávky od žalovanej a od tej doby nepočula. Aj sám žalobca uviedol, že v súčasnom období hádky prestali aj z toho dôvodu, že on sa väčšinou zdržiava v zahraničí. Z týchto dôvodov súd žalobu žalobcu zamietol. Výrok o trovách konania oprel o § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania, pretože žalovaná mala v konaní plný úspech.

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a), d), e), f) a h) C.s.p., t. j., že neboli splnené procesné podmienky, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Žalobca vytýkal súdu, že mu neposkytol priestor na záverečné reči, na zhrnutie svojich návrhov a vyjadrení sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci v zmysle § 182 C.s.p. Poukázal na to, že právni zástupcovia sa vyjadrili čiastočne k dokazovaniu, avšak nie v zmysle záverečných rečí, kedy by mali vedomosť, že sa už konanie končí, že jeho zástupca mal v úmysle zhrnúť dokazovanie ako celok, vyjadriť sa k pojednávaniam, najmä k zmarenému pojednávaniu 16. 10. 2010, žiadosti o náhrade trov tohto zmareného pojednávania atď. Rovnako sa jeho zástupca chcel vyjadriť k právnej stránke veci, poukázať na diskrečné právo súdu v zmysle § 13 ods. 3 Obč. zák. Poukázal na to, že po prednesení záverečných rečí by nemuselo dôjsť k viacerým pochybeniam súdu, že súd by mohol brať na zreteľ tieto argumenty a vec právne posúdiť. Ďalej vytýkal súdu, že pri výsluchu svedkov na pojednávaní 15. 2. 2018 poučil podľa § 196 ods. 2 C.s.p. o povinnosti vypovedať pravdu, nič nezamlčovať, o trestnoprávných následkoch krivej výpovede a o práve odoprieť výpoveď len svedkov navrhnutých žalobcom a naopak, pri

svedkoch navrhnutých žalovanou stranou, ich súd nepoučil v zmysle zákona a p. Q. O. nepoučil vôbec. Uviedol, že zápisnica z pojednávania síce formálne uvádza pri každom zo svedkov, že bol poučený, v skutočnosti sa tak nestalo, že toto možno považovať aj za tzv. inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uvedený dôkaz výsluch svedka nebol vykonaný v zmysle C.s.p., a preto by naň nemal súd prihliadať. Ďalej poukázal na zjavný rozpor vo výpovedí svedkov navrhnutých žalovanou a výpoveďou žalovanej, a to, že žalovaná sa vyjadrila, že nadávala vulgárne a priznala hádku aj v priestupkovom konaní a svedkovia naopak popreli, že by niekedy žalovaná nadávala žalobcovi. Ďalej vytykal súdu, že nesprávne zaprotokoloval do zápisnice výpoveď svedkov na pojednávaní 15. 2. 2018, že pri výpovedi Š.A. O. neinterpretoval, ako zneli otázky právneho zástupcu žalovaných a rovnako nesprávne zaprotokoloval výpoveď svedka. Znenie otázok nebolo protokolované ani pri výsluchu ostatných svedkov a táto vada má za následok, že nie je možné vyhodnotiť odpovede svedkov na konkrétne otázky. Otázky na svedkov Š. O. U. Q.Y. O. boli položené v skutočnosti tak, že odpovede v zápisnici im akoby neprislúchajú, resp. nie sú zaprotokolované presné výpovede svedkov. Ďalej poukázal na to, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, že žalobca vyslovene navrhol výsluch svedkov zamestnancov Okresného úradu Rožňava H.. S. U. V.. Q. z adresy z ich zamestnávateľa v spise. Tvrdil, že súd selektívne vybral dôkazy, ktoré chcel vykonať a nepodal o tomto svojom rozhodnutí žiadnu informáciu. K nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, o. i., uviedol, že už takmer dva roky sa trápi s neprístojným každodenným nadávaním a vulgarizmami žalovanej, že nie je úzkostlivý, ani zisťný, vec neriešil pri prvej nadávke. Vec začal riešiť, keď viac ako rok mu žalovaná pri každom osobnom kontakte nadávala veľmi nedôstojným spôsobom. Na jeho priateľov používala aj rasistické a xenofóbne nadávky (na priateľku Ko sunga z Nového Zélandu). Nič jej nebolo sväté. Žalovaná nadávala aj na jeho nebohého otca, ktorý zomrel pred pár rokmi. Hovorila o ňom, že bol „darebák, špina, ..“ a ďalšie ešte vulgárnejšie nadávky, ďalej hovorila, že „je dobré, že už hnije v zemi, že je v pekle určite, že to mu praje, a že žalobca by mal ísť za ním a mal by zhnúť“ a ďalšie. Tieto slovné útoky sa opakovali pri každom osobnom kontakte. Ostatné nadávky a vulgarizmy vyplývajú z ďalších dôkazov, ako aj priestupkového konania. Žalobca vec riešil, až keď bol psychicky v koncoch a nevedel si pomôcť. V prvom rade sa obrátil na políciu. Tá vec prešetrila a odstúpila ju ako priestupok správneho orgánu. Správny orgán vec prejednal a uznal žalovanú vinnou v celom rozsahu. Všetky dôkazy vyhodnotil v prospech žalobcu. Po podaní odvolania aj druhostupňový správny orgán dal za pravdu žalobcovi a potvrdil rozhodnutie prvého stupňa, tieto riešenia nepomohli. Žalovaná sa správala rovnako aj po konaní na priestupkovom orgáne, dokonca aj počas konania mu nadávala a páchala ďalší priestupok, ktorý má byť prejednaný. Žalovaná vedomá si podanej žaloby v tomto súdnom konaní mu naďalej nadávala s tým, že toto sú skutočne tak závažné dôvody, aby mu súd v tomto konaní poskytol právnu ochranu. Žalobca je v riešení svojho problému na tom horšie, ako bol. Zaplatil nemalé finančné prostriedky na právne zast., súdny poplatok a teraz by mal ešte nahradiť trovy konania žalovanej. Ide o veľmi nespravodlivé a znepokojujúce rozhodnutie. Žalobca sa obáva ďalšieho života vo svojom dome. Vytykal súdu, že ani v časti mu nedal za pravdu, hoci je pre neho závažné rozhodnutie správneho orgánu o uznaní viny z priestupku, že nebola vyslovená žiadna morálna satisfakcia súdom, hoci hlavnou námietkou žaloby bolo, že žalovaná naďalej postupuje rovnako protiprávne. Ak by však súd správne vyhodnotil dôkazy a správne vec právne posúdil, rozsudok mohol byť iný. Súd na vyhlásení rozsudku uviedol, že zásah nepovažoval za tak závažný, aby mohol vyhovieť petitu, s tým, že súd je viazaný petitom. Poukázal na to, že v tomto type konania o ochranu osobnosti súd nie je viazaný petitom, že priamo zo zákona vyplýva, že môže priznať aj menej, ak to považuje za spravodlivé. Citoval § 13 ods. 3 Obč. zák. a poukázal maj na judikátu - rozhodnutie NS SR 5 Cdo/4/1999 a odkázal aj na komentár k Občianskemu zákonníku, autorský kolektív Imrich Fekete a spol. vydanie 2011, diel I, str. 143. Zdôraznil, že nadávky pokračovali aj v čase, kedy žalovaná vedela o podanej žalobe a o výsledku správneho konania, že toto je podľa jeho mienky veľmi silný moment, ktorý má súd zvážiť pri posúdení závažnosti konania žalovanej, že súd mohol ako satisfakciu v zmysle výkladu autorského kolektívu k § 13 OZ priznať buď riešenie podľa § 13 ods. 1 alebo ods. 2 alebo súčasne b). Poukázal na tvrdenie žalovanej, ktorá priznala, že jej hlas je prenikavý a vo svojom prejave používa nadávky aj vulgarizmy, že svedkovia navrhnutí žalovanou, jej manžel a svokra, uviedli, že žalovanú nikdy nepočuli nadávať. Žalovaná sa teda priznala k väčšiemu rozsahu nadávok, ako to uviedli sami svedkovia. Mal za zrejmé, že svedkovia, po nesprávnom alebo žiadnom poučení súdu, nehovorili pravdu, Žalovaná sa k nadávkam priznala aj v správnom konaní v jej výpovedi z 18. 7. 2017. Zdôraznil, že žalovaná sa teda priznala sama k väčšiemu rozsahu porušení, ako to urobili svedkovia, že súd rovnako v bode 11. odôvodnenia uvádza len toľko, že svedkovia Š.A.E. O.R.G.R. U. Q.U. O.Á., nepočuli nadávať žalovanou žalobcov. Avšak svedkovia vypovedali v rozpore so žalovanou, že ju vôbec nikdy nepočuli povedať žiadnu nadávku. Citujúc z bodu 6. odôvodnenia, keď v

poslednej vete uvádza, že podaním žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sleduje žalobca len priznanie materiálnej satisfakcie (nezaujímá ho žiadna iná možnosť ochrany svojej osobnosti, mohol túto vetu uviesť len v prípade, že nepoznal celý obsah spisu a rovnako aj spis pripojený Okresného úradu Rožňava. Žalobca sa najmä dožadoval nápravy a v tejto forme (náhrady nemajetkovej ujmy) videl možnosť, ako by žalovaná už upustila od svojho konania. Žalobcovi však vznikla škoda na osobnostných právach, ktorú je možné vyčísliť aj vo finančnej rovine. Cesta za priateľkou z Nového Zélandu, opravy na dome stavebnými spoločnosťami a pod. Žalobcu však súdne konanie stálo nemalé prostriedky, právne zastúpený bol aj v správnom konaní, kde pokarhanie mu nijako nekompenzovalo ním vynaložené financie. Ak by žalovaná upustila od svojho správania, ďalej by vo veci nebol konal. Mohol by sa len domnievať, že táto sankcia nariadená súdom mu môže pomôcť, lebo doterajšie riešenie nepomohli. Súdu nič nebránilo priznať menej, čím by už vôbec finančné hľadisko nebolo zaujímavé. Z vykonaného dokazovania mal za úplne preukázané, že nadávky počuli okrem menovaných svedkov aj matka žalobcu, ktorá vypovedala v správnom konaní 4. 3. 2017 a tiež priateľka žalobou S. W.T.F.U. z Nového Zélandu. Podľa výpovede svedka R.I.I.U. J.R.D.G. vyplýva, že nadávky počuli aj jeho kamaráti, zástupcovia stavebných firiem. Nadávky mali počuť aj pracovníci Okresného úradu, ktorých navrhol predvolať. Nadávky riešila aj obce Kečovo, ako to vyplynulo z vyjadrení priamo žalovanej na pojednávaní 15. 2. 2018 a rovnako počas prítomnosti zástupcu obce bola privolaná aj polícia. Matka žalobcu v správnom konaní a brat žalobcu vypovedali, že nadávky je počuť veľmi hlasno, hoci by bol žalobca vo svojom dome. Vyslovene svedok uviedol, že nadávky je počuť, aj keď sú obaja vo svojich domoch aj v zimnom období. To všetko znamená, že nadávky idú aj na verejnosť, ak ich je počuť do širokého okruhu od domu žalovanej. Mal za zrejmé, že ich je počuť aj na ulicu. Matka žalobcu býva neďaleko v dome a ako uviedla vo svojej výpovedi, ona nadávky počuje aj pri jej dome, cez ulicu. Je teda zrejmé, že nadávky sú a boli na verejne prístupnom mieste, za účasti vyššie menovaných niekoľkých fyzických osôb a rovnako aj zástupcov obce. Výrok súdu, že okrem účastníkov konania nemal nadávky počuť nik iný, nemajú základ vo vykonanom dokazovaní. Žalovanú pre nadávky pozná celá obec S.A.R., avšak sa jej ľudia boja, lebo nechcú, aby aj na nich nadávala, preto svedkovia neradi vypovedajú. Odkázal na ust. Komentáru k Občianskemu zákonníku, autorský kolektív Imrich Fekete a spol. vydanie 201 L diel I, str. 131 ods. 2, že na uplatnenie a dôvodnosť uvedených nárokov, teda postačuje len možnosť ohrozenia uvedených osobnostných práv, v jeho prípade ide o právo na ochranu osobnosti, občianskej cti, dôstojnosti a súkromia. Právo na súkromie a ochranu pred zásahmi do osobnostných práv, na pokojný život predsa trvá, aj ak sa neporušuje na verejnom mieste. Nerozumie odôvodneniu rozsudku, ktoré ustanovenie zákona hovorí, že v danom prípade nie je možné sa ochrany práv domáhať podľa ust. Občianskeho zákonníka v zmysle § 11 a nasl. O tomto mu dáva za pravdu aj judikatúra ESLP, na ktorú (a ostatné body) odkazuje z dôvodu hospodárnosti písania odvolania, ktorá je vysvetlená v žalobe. Ako úplne nespravodlivé a nedôvodné rozhodnutie považuje priznanie 100 % náhrady trov konania žalovanej. Vytýkal súdu, že v celom kontexte konania a domáhania sa aspoň základnej pomoci orgánov štátu, túto mu súd neposkytol, a dokonca ho ešte zaviazal „úspešnej“ žalovanej nahradiť trovy konania. Súd zistil, že nadávky prebehli. Pre súd je záväzný právoplatné rozhodnutie správneho orgánu v zmysle § 193 je súd viazaný rozhodnutím orgánov o tom, že bol spáchaný priestupok a o tom, kto ho spáchal. Žalovaná je uznaná vinnou zo spáchania priestupku, vulgárnych nadávok v istom časovom úseku troch mesiacov, čím ho urazila (cit. z výroku správneho orgánu). Toto je preukázané. Práve súd určuje výšku odškodnenia a eventuálne mohol priznať nemateriálne zadosťučinenie. Ak sa súd nestotožnil s jeho maximálnym nárokom, mohol a mal priznať - určiť iné odškodnenie, Takmer dvojročné nadávanie žalovanou, ku ktorému sa sama priznala aj v priestupkovom konaní dňa 4. 8. 2017 (viď zápisnica), uznanie viny, bolo pre súd málo na vyhovie žalobe aspoň čiastočne. Súd navyiac priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Mal za to, že v tomto prípade existovali minimálne okolnosti hodné osobitného zreteľa na to, aby súd nepriznal náhradu trov konania žalovanej. Je vyslovene neetické, ak žalovaná, uznaná vinnou z priestupku, kedy v trvaní niekoľkých mesiacov mu strpčuje život (čo trvalo aj po uznaní ju vinnou), bude mať nahradené jej trovy. Okolnosti hodné osobitného zreteľa priamo vyplývajú z rozhodnutia správneho orgánu. Žalobca nepodal rovno žalobu na ochranu osobnosti, ale najprv sa snažil skutkovo dokázať svoju pravdu a až na tom základe, keď toto nebolo dostatočné, domáhal sa ďalšej ochrany. Je presvedčení, že minimálne v časti preukázal dôvodnosť svojho návrhu. Protiprávny stav naďalej trvá aj počas konania na súde. Zmarené pojednávanie 16. 10. 2017, považuje za nesprávne rozhodnutie súdu o priznaní náhrady trov konania 100 %, aj za úkon pojednávanie 16. 10. 2017. Toto konanie bolo zmarené zo strany žalovanej účelovo. Ku všetkým skutočnostiam sa vyjadril v podaní z 18.10.2017, kde si uplatnil náhradu trov konania za toto zmarené pojednávanie a navrhol uloženie poriadkovej pokuty. Všetky ním uvedené tvrdenia v tomto podaní sú správne a potvrdené priznaním sa žalovanej na pojednávaní dňa 15. 2.

2018, kde vyslovene uviedla, čo je zachytené v zápisnici, že ovláda slovenský jazyk a aj pred okresným úradom vypovedala v slovenskom jazyku. Sama sa teda priznala k tomu, že na pojednávaní 16. 10. 2017 klamala, ak uviedla, že neovláda slovenský jazyk. Táto lož pre súd prvej inštancie ostala bez akýchkoľvek následkov a dokonca podľa súdu prvej inštancie, by mal nahradiť trovy podľa znenia rozsudku aj za účasť právneho zást. žalovanej na pojednávaní 16. 10. 2017. V tomto vidí úplne zásadné porušenie práv na spravodlivý proces. Postup súdu mal byť úplne opačný, náhradu trov mal priznať jemu a žalovanej za marenie sťaženia priebehu konania v zmysle § 102 C.s.p. mal uložiť poriadkovú pokutu. Súd v tomto smere neuvádza žiadne svoje úvahy a jeho tvrdeniami sa nevysporiadal, to má za následok neodôvodnenosť a teda nepreskúmateľnosť rozsudku v uvedenom bode. Navrhol rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie veci.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu k procesným pochybeniam uviedla, že s neposkytnutím priestoru na záverečné reči - s týmto tvrdením sa nestotožňuje, keďže žalobca mal priestor na záverečnú reč, ktorú jeho právny zástupca aj využil. Čo sa týka vraj zmareného pojednávania zo 16. 10. 2017, ktoré bolo podľa žalobcu zmarené účelovo, opäť raz uvádza, že nerozumie právnej terminológii v slovenskom jazyku, a preto bolo nutné, aby bol na pojednávaní prítomný tlmočník. Žalobca argumentuje doložením zápisnice, kedy vraj žalovaná vypovedala v jazyku slovenskom, avšak zabudol uviesť aj tú skutočnosť, že jej prekladala z jazyka slovenského do jazyka maďarského zapisovateľka, ktorá tam bola prítomná. Žalobca uvádza iba tie skutočnosti, ktoré mu vyhovujú, avšak zabúda na to, že v zmysle Ústavy SR čl. 47 ods. 4 „Kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa odseku 2, má právo na tlmočníka.“ Z uvedených dôvodov jej nie je jasné, akým spôsobom došlo k zásadným porušením práv na spravodlivý proces, rovnako ako jej nie je zrejmé, na základe čoho si žalobca žiada náhradu trov konania za toto pojednávanie. K nepoučeniu svedka o následkoch krivej výpovede, uviedla, že ide opäť o zavádzajúce tvrdenie žalobcu. Poukázala na to, že bola poučená, čo jej bolo prítomným tlmočníkom pretlmočené. K iným vadám konania, že súd nesprávne zaprotokoloval do zápisnice výpoveď svedkov na pojednávaní dňa 15. 2. 2018, uviedla, že žalobca si evidentne nie je vedomý toho, že súd nemá žiadnu povinnosť spisovať do zápisnice celý priebeh pojednávania. Poukázala na § 99 ods. 1 C.s.p., že ak to súd považuje za vhodné a účelné, spisuje sa o procesných úkonoch aj zápisnica. V zápisnici sa najmä označí prejednávacia vec, uvedú sa prítomní, opíše sa priebeh procesného úkonu a uvedie sa podstatný obsah prednesov a výroky rozhodnutia. Žalobca taktiež uvádza, že svedok Š. O. na priamu otázku odpovedal, že on nikdy svoju manželku nepočul nadávať. Žalovaná nevie, aký zrejmý rozpor s tvrdením žalovanej má žalobca na mysli, pretože to, že potvrdila tú skutočnosť, že niekedy na svojom pozemku nadáva, alebo používa vulgarizmy (ktoré nie sú adresované žalobcovi) ešte neznamená, že ju mal svedok Š. O. počuť nadávať. O zrejmom rozpore s tvrdeniami možno hovoriť pri zavádzajúcich tvrdeniach žalobcu, ktoré sa nikdy nezhodujú. K nevykonaniu navrhnutých dôkazov uviedla, že právny zástupca žalobou zo 14. 07. 2017 nenavrhol na pojednávanie svedkov - zamestnancov Okresného úradu Rožňava, že súd nemá povinnosť prihliadnuť na takýchto návrh žalobcu, pretože výsluch svedkov mohol žalobca navrhnuť skôr, resp. včas. Navrhovanie dôkazov je primárnou povinnosťou strán, keďže žaloba bola iniciovaná zo strany žalobcu, mal tento povinnosť navrhnuť uvedených svedkov vtedy, keď to bolo účelné. Citovala § 195 ods. 1 a § 196 ods. 1 C. s. p. Čo sa týka ostatných argumentov, ktoré žalobca uvádza, mala za to, že tento nezvládol dôkazné bremeno v predmetnom konaní. V prípade, ak sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, je nutné svoje tvrdenia aj fakticky preukázať. Žalobca síce tvrdí, že má psychické problémy, má sťažené spoločenské uplatnenie, trpí jeho rodina a priateľka (tu nevedno akým spôsobom táto rozumela žalovanej, keďže nie je zo Slovenska a je otázne, či si túto skutočnosť žalobca nevymyslel na „podporu“ svojich tvrdení. Za prvé je nutné podotknúť, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch je na zväžení súdu, žalobca vyhodnotil túto sumu na 3.000 eur, hoci podľa súdnej praxe sú omnoho závažnejšie prípady (smrť blízkej osoby, poškodenie zdravia atď.), kedy sú týmto osobám priznané často krát nižšie sumy. V prípade, ak má žalobca taký zlý psychický stav, ako tvrdí nie len vo svojom odvolaní, mal súdu predložiť lekárske správy ako dôkaz svojho tvrdenia. Žalobca a žalovaná mali výmenu názorov vzájomnú, avšak žalobca túto situáciu niekoľkonásobne zveličil a snažil sa účelovo získať finančný prospech. Žalobca v odvolaní tvrdí, že žalovaná sa správa rovnako, pritom sám nie raz priznal, že k daným situáciám z jej strany už nedochádza. Opäť raz nie je jasné, ako sa môže žalobca obávať ďalšieho života vo svojom dome, keď pracuje a zdržiava sa v zahraničí. Z písomných vyjadrení, ako aj z vyjadrení na pojednávaniach dochádza k značným rozdielom vargumentácií, žalobca opakovane tvrdí iné skutočnosti a je teda zrejmé, že tento zavádza súd, pretože jeho argumenty sú odlišné v každom a jednom vyjadrení. Svedkovia, ktorých navrhol žalobca vo svojej výpovedi priznali, že ju nepočuli nadávať, pri neskoršom vyjadrení zas uviedli opak. V prípade, ak sa žalobca domáha priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch, je nutné vychádzať z právnych predpisov

a nie z domnienok, vymyslených a prehnaných psychických ťažkostí, ktoré nijak nepreukázal, rovnako ako žalobca nepreukázal ani fakt, že mu chodia vykonávať práce na dome firmy, ktorých práca ho stojí nemalé peniaze - v tomto prípade mal súdu predložiť faktúry, resp. úhrady, ktoré vraj vykonal v prospech firiem. Súd ju nemohol duplicitne uznať vinnou z toho istého skutku, z ktorého ho uznal vinnou Okresný úrad Rožňava v priestupkovom konaní a za ktorý bola potrestaná pokarhaním. Aj keď sa žalovaná nestotožňuje s týmto rozhodnutím Okresného úradu Rožňava o čom svedčí podaná žaloba o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu na KS KE, je zrejmé že žalobcom totožne uvádzané správanie sa žalovanej voči jeho osobe bolo správnym orgánom vyhodnotené len ako priestupok s minimálnou sankciou, s čím sa žalobca očividne nestotožnil a ide mu zjavne len o finančné odškodnenie. Žalobca je povinný preukázať svoje tvrdenia dôkazmi, ktoré prispievajú k objasneniu veci. Tvrdenia strán neboli zhodné, tým pádom dochádzalo k dôvodnej pochybnosti o týchto tvrdeniach. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má za to, že žalobca neustále svojimi tvrdeniami zavádza súd, rovnako ako sa z bežnej situácie, ku ktorým denne dochádza medzi susedmi, snaží vyťažiť maximum, jeho vyjadrenia sú neustále opakujúce sa tvrdenia, ktoré sa však v mnohom nezhodujú, rovnako žalobca opiera svoje argumenty o akési neexistujúce skutočnosti, ktoré nemajú oporu v žiadnom právnom poriadku, sú iba umocnené jeho hnevom a nenávisťou. Žalobca sa cíti ukrivdený, pretože mu nebola priznaná náhrada trov konania, avšak žalobca mal zvážiť závažnosť takeého konania, rovnako ako mal pripustiť aj možný neúspech v súdnom konaní, pretože vedel, že nemá svoje tvrdenia ako preukázať a podložiť. Súd postupoval procesne správne a ak by každá jedna osoba pri susedskom spore dala návrh na súd, v ktorom by žiadala priznať náhradu nemajetkovej ujmy v takejto výške a súd by každému návrhu vyhovel, došlo by k zneužívaniu práva. Súd má odškodniť závažné prípady, ku ktorým aj reálne došlo. Je predsa nemysliteľné, aby bola žalobcovi priznaná takáto výška finančnej náhrady, iba preto, že sa cíti byť dotknutý. Žalobca síce rozsiahlo argumentuje, tak ako to uvádza v odvolaní, avšak táto argumentácia je nedostačujúca a ako konštatoval Okresný súd Rožňava vo svojom rozsudku, žaloba na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch môže byť úspešná len za predpokladu dôkazu, že sú splnené podmienky pre vyhotovenie žaloby na poskytnutie primeraného morálneho zadosťučinenia. Žalobca mal preukázať, že samotné morálne zadosťučinenie nepostačuje. Navrhla odvolanie zamietnuť ako nedôvodné, potvrdiť rozsudok v celom rozsahu a priznať jej aj náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalobca vo vyjadrení k stanovisku žalovanej na jeho odvolanie v celom rozsahu trval na podanom odvolaní proti rozsudku a poukázal na jeho dôvody. Opakoval skutočnosti uvádzané v jeho odvolaní a opätovne z dôvodu procesných a hmotnoprávných dôvodov navrhol rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

8. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok vo výroku I. o zamietnutí žaloby ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje a na jeho dôvody v celom rozsahu odkazuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobcom, ktoré nie je spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a v ktorom sa v podstate opakujú skutočnosti uvádzané žalobcom už pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd vo svojom rozhodnutí a jeho odôvodnení riadne a presvedčivo vysporiadal. Rozsudok vo výroku II. o náhrade trov konania zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. c) a § 391 ods. 1 C.s.p., lebo súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ pri rozhodovaní o náhrade trov konania opomenul aplikovať aj § 257 C.s.p. (dôvody hodné osobitného zreteľa).

9. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. a), d), e), f) a h) C.s.p., t.j., že neboli splnené procesné podmienky, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Ani jeden z vyššie uvedených odvolacích dôvodov, pokiaľ ide o výrok I., nie je daný.

11. Žalobca v súvislosti s odvolacím dôvodom uvedeným v § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p., t.j. že neboli splnené procesné podmienky, vytýkal súdu, že neposkytol stranám sporu priestor na záverečné reči na zhrnutie svojich návrhov a vyjadrenie sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci v zmysle § 182 C.s.p., vrátane nemožnosti vyjadriť k verejnému pojednávaniu dňa 16. 10. 2017.

12. Podľa § 182 C.s.p. (Záverečné reči a skončenie dokazovania) ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

13. K neposkytnutiu možnosti k záverečným rečiam a k zhrnutiu dokazovania súdom, je potrebné uviesť, že táto výhrada je neopodstatnená.

14. Z obsahu zápisnice z 15. 2. 2018 (č.l. 64) vyplýva, že zástupcovia strán sporu, aj keď v zápisnici nie je výslovne protokolované, že predniesli svoje záverečné reči, títo celkovo zhrnuli vykonané dokazovanie a vykonané dôkazy a poukázali naň. Zástupca žalobcu, o.i., poukázal na dôvody žaloby, na konanie pred Okresným úradom v Rožňave. Z obsahu ich prednesov vyplýva, že ide o záverečné reči podľa § 182 C.s.p. Okrem iného, je potrebné uviesť, že aj príp. porušenie povinnosti vyplývajúcej súdu z § 182 C. s. p., t.j. ak súd nevyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, že nejde o vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p., t.j. že by neboli procesné podmienky, na ktorom závere sa zjednotila aj súdna prax (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8Cdo/137/2017, ktoré rozhodnutie sa týkalo, o. i., povinnosti súdu vyzvať strany podľa v tom čase účinného § 118 ods. 4 O.s.p., aby sa vyjadrili k dokazovaniu k právnej stránke veci a zhrnuli svoje návrhy). V uvedenom rozhodnutí dovolací súd uviedol, že z povahy tejto procesnej povinnosti je však zrejmé, že k zhojeniu (skonzumovaniu) jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. je súd povinný viesť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalovaná v predmetnej veci aj využila. Mohlo byť neefektívne, ba až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 118 ods. 2 O.s.p. súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnú vadu v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. a z toho dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracieť na ďalšie konanie, hoci strana sporu mala možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie o opravnom konaní, hoci mala možnosť dozvedieť o skutkových a právnych záveroch súdov v základnom konaní z odôvodnení ich rozhodnutí. Preto uvedená námietka, aj keby bola dôvodná, nebola spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnú vadu, t.j. porušenie základných zásad občianskeho súdneho konania, a teda odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.

15. Už aj so zreteľom na cit. rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré sa síce týka ust. § 118 ods. 4 O.s.p. , ktoré je však svojim obsahom obdobným ust., týkajúcim sa povinnosti súdu, t. č. upravenej v § 182 C.s.p., ktorý žalobca podradil pod odvolací dôvod, že neboli splnené procesné podmienky, je výhrada žalobcu bez právneho významu.

16. Z obsahu zápisnice z 15. 2. 2018 (č.l. 60 - 64), okrem iného, nevyplýva, že zástupca žalobcu v prednese mal ďalšie návrhy na dokazovanie, rovnako ako zástupca žalovanej, a preto súd vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené (zápisnica na č.l. 64). Ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. K výhrade žalobcu o nemožnosti sa vyjadriť najmä k zmarenému pojednávaniu zo 16. 10. 2017 a k žiadosti o náhradu trov tohto zmareného pojednávania, je potrebné uviesť, že pojednávanie pred súdom prvej inštancie sa konalo 16. 10. 2017, že zástupca žalobcu predniesol pred súdom prvej inštancie, že trvá na podanej žalobe a na jej skutkových dôvodoch, že po prednese žalovanej, jej zást. žalobcu navrhol, aby jej bol súdom ustanovený tlmočník vzhľadom na to, že dobre neovláda slovenský jazyk a z tohto dôvodu bolo uvedené pojednávanie odročené za účelom ustanovenia tlmočníka žalovanej z jazyka maďarského. Išlo o právo žalovanej vypovedať v maďarskom jazyku vyplývajúce z Ústavy SR, ako aj z ust. Civilného sporového poriadku. Nemožno preto konštatovať, že pojednávanie bolo „zmarené“.

17. K odvolaciemu dôvodu uvedenému v § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, žalobca vytýka súdu, že nepoučil riadnym spôsobom svedkov žalovanej tak, ako to má na mysli § 196 ods. 2 C.s.p., že poučil iba svedkov žalobcu a že preto uvedený dôkaz - výsluch svedka navrhovaný žalovanou nebol vykonaný v zmysle C.s.p., a preto by súd naň nemal prihliadať.

18. Súdna prax sa ustálila na tom, že inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je napr. chybné poučovanie strán sporu a ďalšie nedostatky činnosti súdu prvej inštancie, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým a odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Súd prvej inštancie vyhodnotil dokazovanie tak, že bral do úvahy aj výsluch svedka navrhnutý žalovanou, a to jej manžela, ktorý mal uviesť, že hádky boli hlavne medzi ním a žalobcom. Z obsahu zápisnice o pojednávaní z 15. 2. 2018 (č.l. 63) vyplýva, že súd v zápisnici zaprotokoloval, že svedok Š. O. bol, o.i., zákonne poučený. Táto vada konania, by nemala sama osebe za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože v rámci vykonaného dokazovania súd nevyhodnotil iba výpovede žalovanou navrhnutých svedkov (manžela žalovanej), ale aj žalobcom navrhnutých svedkov, že vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

20. Súd vychádzal aj z ďalších dôkazov, ktoré vykonal a zhodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Predovšetkým je potrebné uviesť, že v prípade náhrady nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti je dôkazné bremeno o tom, že došlo k porušeniu alebo ohrozeniu chráneného práva, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť česť a dôstojnosť fyzickej osoby tak, že vzniká konkrétne nebezpečenstvo zníženia vážnosti jej postavenia v spoločnosti. Vzniká v prípade uplatňovania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, kde je predpokladom úspešnosti žaloby dôkaz, že k ujme už došlo a táto povinnosť vzniká žalobcovi, ktorý musí tieto následky preukázať. Bolo teda na žalobcovi preukázať vyvolanie týchto následkov, ktoré boli objektívne spôsobilé narušiť alebo ohroziť jeho práva, t. zn., že bolo na žalobcovi navrhovať a pred súdom uplatňovať také dôkazy, ktoré by preukázali ním uvádzané tvrdenia o vyvolaní následkov, že došlo k zásahu, ktorý bol spôsobilý vyvolať u neho nemajetkovú ujmu, ktorú si uplatnil v peniazoch. Dôkazné bremeno na preukázanie zásahu, ako aj ďalších dvoch podmienok zodpovednosti ,t.j. ,protiprávnosti a vzniku nemajetkovej ujmy, je na strane dotknutej osoby, teda žalobcu. Až vtedy ,ak si túto dôkaznú povinnosť žalobca splní, musí pôvodca zásahu - žalovaný dokazovať, že k zásahu došlo po práve, že teda existovala okolnosť, ktorá neoprávnenosť zásahu vylučuje, čo nebol predmetný prípad. Z uvedených dôvodov aj prípadné nepoučenie svedkov žalovanej zákonným spôsobom, tak ako to uvádza žalobca, by vzhľadom na dôkaznú povinnosť žalobcu, že na ňom bola nielen povinnosť tvrdenia, ale aj preukázania, že došlo k takému zásahu, ktorý bol objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, tieto ním tvrdené skutočnosti preukázať, by nebolo spôsobilým odvolacím dôvodom , t.j., že v konaní došlo k iným vadám konania, ak si túto povinnosť žalobca nespĺnil . V prejednávanom spore na strane žalovanej nebola povinnosť vyvíňovať sa, že existovala okolnosť, ktorá neoprávnenosť zásahu vylučovala, ak žalobca v prvom rade nepreukázal taký zásah do jeho osobnosti, protiprávnosť a vznik nemajetkovej ujmy, ktoré by odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom. Na žalobcovi bolo toto dôkazné bremeno, ktoré pred súdom neunesol a svedkovia žalovanej na tom nemali a ani nemohli mať žiaden vplyv.

21. Z uvedených dôvodov ani tento odvolací dôvod nie je daný.

22. Výhrady žalobcu o nesprávnom protokolovaní odpovedí svedkov na konkrétne otázky a nesprávne interpretovanie otázok zást. žalovanej, sú nedôvodné.

23. Podľa § 99 ods. 1 C.s.p. ak to súd považuje za vhodné a účelné, spisuje sa o procesných úkonoch aj zápisnica. V zápisnici sa najmä označí prejednávaná vec, uvedú sa prítomní, opíše sa priebeh procesného úkonu a uvedie sa podstatný obsah prednesov a výroky rozhodnutia.

24. Povinnosťou súdu nebolo protokolovať celý obsah prednesov strán, resp. svedkov a právnych zást., ale ich podstatný obsah . V prípade, ak zástupca žalobcu mal výhrady k obsahu protokolácie súdom,

mohol ju na pojednávaní, na ktorom sa tieto dôkazy vykonávali namietat' a žiadať o opravu zápisnice, čo však neurobil. Z uvedených dôvodov sú tieto výhrady bezpredmetné.

25. Žalobca vytýka súdu, že nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že navrhoval výsluch svedkov - zamestnancov Okresného úradu Rožňava H.. S. U. V.. Q.. Ide o odvolací dôvod neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom v konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana sporu, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

26. K uvedenému je potrebné uviesť, nebolo povinnosťou súdu vykonať všetky dôkazy navrhnuté stranami sporu, ale len tie, ktoré sú právne významné pre správne rozhodnutie vo veci samej.

27. Súdom vykonané dôkazy boli dostatočné na riadne zistenie skutkového stavu veci. Je potrebné vziať do úvahy aj tú skutočnosť, že zástupca žalobcu na poslednom pojednávaní nežiadal doplniť dokazovanie výsluchom navrhovaných svedkov uvedených v odvolaní, ani ďalšími dôkazmi, preto súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené (zápisnica na č.l. 64). Preto ani tento odvolací dôvod nie je daný.

28. Odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t.zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

29. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim.

30. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp.

vyložil, a výklad o tom, aké majú strany sporu na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

31. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t.zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

32. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu, že hádky medzi stranami sporu neprebíhali na verejnosti, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že by došlo k reálnu zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti a dôstojnosti, a to dokonca v značnej miere, pretože sa stal známym len úzkeho okruhu osôb a že by pretrvávali dlhší čas. Rovnako sa stotožňuje so záverom, že aj predmetný zásah do osobnostných práv žalobcu nemožno považovať za zásah značne znižujúci jeho dôstojnosť alebo jeho vážnosť v spoločnosti. Je potrebné vziať do úvahy aj tú skutočnosť, že sám žalobca tvrdí, že v súčasnom období hádky prestali a teda nie je splnená ani podmienka, že zásah vo vzťahu k jeho osobe trvá.

33. K správnym dôvodom je potrebné dodať, že v prípade žalobcovho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, musí ísť zo strany žalovanej osoby o zásah, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť česť a dôstojnosť fyzickej osoby tak, že vzniká konkrétne nebezpečenstvo zníženia vážnosti jej postavenia v spoločnosti. Objektívna spôsobilosť narušiť alebo ohroziť právo ďalej znamená, že sa nevyžaduje vyvolanie následkov, a teda ani povinnosť žalobcu ich preukázať. Táto povinnosť mu však vzniká v prípade uplatňovania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, kde predpokladom úspešnosti žaloby je dôkaz, že k ujme už došlo. O takýto zásah môže ísť len za splnenia podmienky jeho verejnosti. Nemožno spravidla hovoriť o splnení podmienky verejnosti, ak k zásahu dôjde pri rozhovore medzi štyrmi očami. K tejto zásade teória pripúšťa výnimky v prípadoch, ak k takémuto zásahu dôjde, síce medzi štyrmi očami, ale na verejne prístupnom mieste, kde obsah tohto zásahu mohol niekto počuť. Z hľadiska intenzity musí ísť o zásah, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť morálnu integritu fyzickej osoby, že hrozí konkrétne nebezpečenstvo zníženia vážnosti. Dôkazné bremeno na preukázanie zásahu, ako aj ďalších dvoch podmienok zodpovednosti t.j. protiprávnosti a vzniku nemajetkovej ujmy je na strane dotknutej osoby, teda žalobcu. A ak si túto dôkaznú povinnosť splní, musí pôvodca zásahu - žalovaný dokazovať, že k zásahu došlo po práve, že teda existovala okolnosť, ktorá neoprávnenosť zásahu vylučuje.

34. V prejednávanvej veci nebolo žalobcom preukázané, že vo vzťahu k jeho osobe žalovaná zasiahla do morálnej integrity ako fyzickej osoby tak, že hrozí konkrétne nebezpečenstvo zníženia vážnosti, že tento zásah bol vykonaný na verejnosti a že takýto zásah vyvolal následky u žalobcu, ktoré sú takej intenzity, že má právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorého predpokladom úspešnosti bol dôkaz, že k ujme už došlo, čo na jeho strane nebolo splnené.

35. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok vo výroku I. potvrdiť ako vecne správny.

36. Odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu vo výroku II. o trovách konania, lebo súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania opomenul použiť aj § 257 C.s.p., t. j. dôvody hodné osobitného zreteľa.

37. Žalobca uvádza v odvolaní dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré v prejednávanom spore mali vyplynúť v súvislosti s rozhodnutím správneho orgánu v priestupkovom konaní vedenom voči žalovanej.

38. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

39. Účelom § 257 C.s.p. je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia, ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočne okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

40. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodu, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Aplikácia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. C.s.p., súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

41. Podľa ustálenej súdnej praxe pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa treba prihliadnúť na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán sporu, tiež treba prihliadnúť na pomery nielen toho, koho by podľa všeobecného ust. stíhala povinnosť nahradiť trovy konania, ale i toho koho majetková sféra by bola použitím tohto ust. dotknutá a súčasne je potrebné zohľadniť aj okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku, pričom toto ust. možno použiť vo všetkých prípadoch, v ktorých by mala byť náhrada trov priznaná a jeho použitie dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala nárok na náhradu trov konania. Ďalej je potrebné si všimnúť okolnosti, ktoré viedli strany sporu k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní, teda nielen toho ktorého by podľa všeobecného ust. stíhala povinnosť nahradiť trovy konania, ale i toho, ktorého majetková sféra by bola použitím tohto výnimočného ust. dotknutá.

42. Povinnosťou súdu bude preto opätovne rozhodnúť o trovách konania a to vzťahu nožnej aplikácii § 257 C.s.p., a to z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu, t.j. posúdiť okolnosti, ktoré viedli strany sporu k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní, teda nielen toho ktorého by podľa všeobecného ust. stíhala povinnosť nahradiť trovy konania, ale i toho, ktorého majetková sféra by bola použitím tohto výnimočného ust. dotknutá.

43. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania.

44. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.)

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).